

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobkyně: **A. R.,** zastoupená Mgr. Hanou Novou, advokátkou se sídlem v Bruntále, Dukelská 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 65 Az 19/2005 – 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 65 Az 19/2005 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-3602/VL-20-04-2004 ze dne 17. 1. 2005. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím stěžovatelce neudělil azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 12 b) zákona o azylu, neboť je pronásledována pro svou arménskou národnost a své náboženské vyznání. Správní orgán dle stěžovatelky porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967Sb. o správním řízení (dále

jen „správní řád“). Při hodnocení opodstatněnosti obav stěžovatelky z pronásledování z důvodů její arménské národnosti vycházel správní orgán pouze z citovaných informací MZV a Zprávy o dodržování lidských práv v Gruzii 2003, z výročních zpráv o svobodě vyznání z 25. 9. 2004 a 11. 1. 2005, vydané MZV USA, přičemž své rozhodnutí zdůvodnil větami z citovaných zdrojů vytrženými z kontextu, které vyzněly v neprospěch stěžovatelky. Správní orgán mohl dále čerpat z informací NGO´ s, které se zabývají problematikou lidských práv, např. Human Rights Watch a Amnesty International a dospěl by k názoru opačnému. Správní orgán vůbec nereflektoval ani na názory uznávaných vědců z oblasti uprchlického a azylového práva, jako je např. Hathaway. Stěžovatelka dále odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 516/97 - 36 ze dne 23. 2. 1998 a 6 A 527/91 - 23 ze dne 20. 7. 1995 a rozhodovací praxi soudu v Praze, jenž po správním orgánu ve věcech azylových požadoval, aby se zaměřil na zkoumání nejen právního, ale i faktického prostředí v zemi původu. Stěžovatelka má za to, že v jejím případě žalovaný nezkoumal, zda jsou základní lidská práva občanů v Gruzii v praxi skutečně garantována a účinně chráněna státní mocí. Další informace zmíněné žalovaným v odůvodnění rozhodnutí nevyznívají zcela jednoznačně a samy o sobě nepodporují závěr správního orgánu o neopodstatněnosti obav stěžovatelky v souvislosti s jejím náboženským vyznáním. Uvádí se v nich, že gruzínská policie zasahuje proti útokům na příslušníky Církve pjatiděsjatníků, nikdy se ale oficiálně nepublikuje, jakým způsobem jsou výtržníci potrestáni. Tato informace dle názoru stěžovatelky neopravňuje k tvrzení, že je stát schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu proti takovému jednání. Stěžovatelka se se svými problémy opakovaně obracela na policii, ale ta její stížnosti ignorovala. Stěžovatelka se domnívá že pouhý fakt, že se po špatných zkušenostech s policií na jiné státní orgány neobracela, ještě nezbavuje správní orgán povinnosti zkoumat, zda tyto st. orgány osobám v jejím postavení poskytují efektivní pomoc a zda ji tedy lze nevyčerpání všech prostředků ochrany proti bezpráví přičítat k tíži. Stěžovatelka brojí proti závěru správního orgánu o absenci individuálního pronásledování a to ze stany státních orgánů a taktéž proti závěru, že „problémy stěžovatelky nelze považovat vzhledem k nositelům, intenzitě a opakovanosti za takové potíže, které by bylo možno podřadit pod taxativně vymezené důvody pro poskytnutí azylu.“ Odkazuje na Příručku UNHCR a její definici pojmu odůvodněné obavy z pronásledování. Cituje ustanovení § 12 b) a § 2 odst. 6 zákona o azylu a uvádí, že byla pronásledována. Diskriminace se v jejím případě odrážela jednak v nemožnosti najít zaměstnání, jednak v tom, že ji dlouhodobě slovně napadali sousedé pro její arménskou národnost, ztrpčovali život jejímu synu. Požádala o pomoc místní orgány policie, avšak bez úspěchu. Stěžovatelka tvrdí, že v Gruzii nefunguje soudnictví. Aktuálně odkazuje na zprávu Rádia Svobodná Evropa ze dne 17. 3. 2006, podle níž mají Arméni důvod cítit se více ohroženi poté, co byl v regionu T., kde žije převážná většina arménské menšiny, ubodán k smrti 24 - letý Armén a spolu s ním byli zraněni i jeho dva kamarádi. Stěžovatelka má za to, že krajský soud pochybil, pokud se vůbec nezabýval doplněním žaloby ze dne 31. 1. 2005 a ze dne 7. 7. 2006. Doplnění žaloby nebyla čtena a nebylo tudíž k ním přihlíženo. Soud pouze na závěr protokolu konstatoval, že další dokazování prováděno nebude. Stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu předkládá na dokreslení tvrzených skutečností článek zveřejněný na internetových stránkách pod názvem „G. r. r.“ ze dne 20. 7. 2006. Stěžovatelka je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, minimálně pro vztažení překážky vycestování dle ustanovení § 91 citovaného zákona. Navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost

je důvodná v tom směru, že v řízení před krajským soudem došlo k vadě, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Stěžovatelka výslovně v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. - nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

Pokud stěžovatelka namítá, že krajský soud pochybil, když se vůbec nezabýval doplněním žaloby ze dne 31. 1. 2005 a ze dne 7. 7. 2006, uplatňuje též kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Prvotní je v dané věci námitka nepřezkoumatelnosti, neboť v případě její důvodnosti by nebylo třeba vážit další kasační námitky.

V daném případě stěžovatelka spatřuje pochybení soudu v postupu, kdy přezkoumával napadené rozhodnutí na základě podané žaloby bez toho, aniž by přihlédl k doplněním žaloby ze dne 31. 1. 2005 a ze dne 7. 7. 2006. Doplnění žaloby nebyla v průběhu jednání čtena a nebylo tudíž k ním přihlíženo. Soud pouze na závěr protokolu konstatoval, že další dokazování prováděno nebude.

Předmětnou námitku posuzoval Nejvyšší správní soud dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Dle Nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03 „postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“ Obdobně judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. 242/02, když dovodil, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudu svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí.

Těmito zásadami se krajský soud v projednávané věci neřídil, když z odůvodnění rozsudku nevyplývá, že by stěžovatelkou napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu všech uplatněných žalobních námitek.

V projednávané věci bylo stěžovatelce doručeno rozhodnutí žalovaného dne 18. 1. 2005. Dne 20. 1. 2005 podala stěžovatelka ke krajskému soudu žalobu. Obecně formulovanou žalobu doplnila podáním ze dne 31. 1. 2005, které téhož dne předala k poštovní

přepravě. V doplnění žaloby mimo jiné namítala, že podklady pro rozhodnutí žalovaného (informace MZV ČR a Zprávy o dodržování lidských práv) považuje za nedostatečné a napadla taktéž s ohledem na jejich vládní zdroj, jejich objektivitu. Stěžovatelka poukazovala na povinnost žalovaného zkoumat faktický stav v zemi původu, nikoli pouze stav deklarovaný v citovaných zprávách. V jejím případě žalovaný nezkoumal, zda jsou základní lidská práva občanů v Gruzii v praxi skutečně garantována a účinně chráněna státní mocí. Další informace zmíněné žalovaným v odůvodnění rozhodnutí nevyznívají zcela jednoznačně a samy o sobě nepodporují závěr správního orgánu o neopodstatněnosti obav stěžovatelky v souvislosti s jejím náboženským vyznáním. Stěžovatelka brojila taktéž proti závěru žalovaného o tom, že stát je schopen odpovídajícím způsobem zajistit její ochranu. Stěžovatelka se se svými problémy opakovaně obracela na policii, ale ta její stížnosti ignorovala. Stěžovatelka se domnívá že pouhý fakt, že se po špatných zkušenostech s policií na jiné státní orgány neobracela, ještě nezbavuje správní orgán povinnosti zkoumat, zda tyto st. orgány osobám v jejím postavení poskytují efektivní pomoc a zda ji tedy lze nevyčerpání všech prostředků ochrany proti bezpráví přičítat k tíži. Včas uplatněné žalobní námitky argumentačně rozhojnila v podání ze dne 7. 7. 2005, ve kterém odkazovala na různé zprávy a články týkající se postavení Arménů v Gruzii.

Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by se krajský soud výše uvedenými námitkami zabýval, když soud v odůvodnění pouze citoval text žaloby datované dne 18. 1. 2005 a napadené rozhodnutí posuzoval pouze ve vztahu a v rozsahu obecně vznesených námitek ze dne 18. 1. 2005. Krajský soud pouze převzal závěry žalovaného, aniž by jakkoli konkrétně reagoval na žalobní námitky stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud tak dochází k závěru, že výše vytýkané vady způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Krajský soud přezkoumá rozhodnutí žalovaného v rozsahu všech uplatněných žalobních námitek.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu